

[Bolvig]

Jeg tænker bl. a. på vores u-landsbistand. Må jeg gå ud fra, at venstre accepterer den planlagte stigningstakt og nu i modsætning til tidligere anerkender, at cirka halvdelen af hjælpen fordeles gennem internationale kanaler, og at kun ca. 25 pct. af bistanden ydes som bundne statslån?

Når statsministeren erklærer, at udenrigspolitikken vil fortsætte uændret, kan jeg vel også gå ud fra, at venstre nu accepterer den aktive Sydafrikapolitik, som socialdemokratiet, det radikale venstre, retsforbundet, SF, kommunisterne og VS har stået bag?

Når jeg spørger, er det bl. a., fordi handelsminister Arne Christiansen under tingets sidste udenrigspolitiske debat vendte sig imod den daværende regerings Sydafrikapolitik, som han fandt ligefrem skadelig. I samme debat understregede venstres ordfører, at venstre ikke delte den daværende udenrigsministers synspunkter med hensyn til forholdene i det sydlige Afrika, ligesom han vendte sig stærkt mod hjælpen til frihedsbevægelserne. Minister Arne Christiansen bad det danske diplomatis øverste chef notere sig, at venstres gentlemen var ligefrem bedrøvede, og mente, at Danmark burde sætte en europæisk holdning over demonstrativ nordisk enighed.

Så sent som ved Sydafrikadebatten den 26. maj kritiserede den nye handelsminister socialdemokratiet og den daværende regerings Sydafrikapolitik og erklærede, at førnævnte partier var den folkefront, som bragte beslutningsforslaget til vedtagelse.

Jeg mener, det er vigtigt at få opklaret, om det er venstre, som på disse områder har tilsluttet sig folkefrontens opfattelser, eller om det er socialdemokratiet, der har bevæget sig mod højre. Statsministeren sagde ganske vist i går, at udenrigspolitikken er uændret, men det har jo vist sig, at statsministeren i denne tid tilsyneladende let mistolker sine venners og kollegaers indstilling. Jeg håber derfor, at udenrigsministeren vil fjerne enhver eventuel misforståelse.

Ib Nørlund (DKP):

Ja, så er vi jo så småt begyndt at tage hul på elendighederne, som denne regering af sammenbragte børn åbenbart agter at give os mange af. Jeg må sige, at de to ordførere fra

regeringspartierne ikke har bidraget meget til at formindske disse elendigheder.

Jeg skal kun opholde mig ved et enkelt spørgsmål her. Det er Storebæltsbroen, som åbenbart skal likvideres.

Jeg hørte venstres nye gruppeformand i går i radioen. Han sagde, at der var visse sådan småting, der skulle skubbes til side, og dertil hører altså sådanne småting som Storebæltsbroen. Det er blevet gjort i bisætninger. Men jeg vil gøre opmærksom på, at regeringen ikke engang har et og ikke har søgt bare et legalt grundlag for, hvad man foretager nu. Der findes en lovgivning om, at Storebæltsbroen skal bygges. Der findes en folketingsdagsorden om, at den 1. september – det er i dag – er skæringsdagen for at sætte det i gang. Og vi har fået at vide, at trafikministeren netop på denne dag skulle sætte de første underskrifter under en række af de dokumenter, som satte det i gang.

Jeg skal ikke her hæfte mig ved de tekniske problemer. Folketinget har jo faktisk for år tilbage diskuteret dem og har lavet en vedtagelse, idet sagerne er blevet drøftet på mange og lange møder i PØ-udvalget. Trafikministeren har fremsat en del argumenter for broen, nogle af dem ganske gode. Så er der sket det, at en række eksperter, som det undertiden forekommer, i sidste øjeblik træder op og siger, at det er noget forfærdeligt noget, man har vedtaget her, på trods af at man havde haft tre år til at fremkomme med de fleste af de betragtninger, som man har servert.

Det er jo slet ikke nogen som helst saglige hensyn, der spiller ind i standsningen, som foretages nu. Det er en handling af en vis politisk rækkevidde, for endnu en gang er det sket, at man trods vedtagelser i folkettingen har kvalt et vedtaget og nyttigt og endda ret så beskæftigelseskabende arbejde i et politisk mummiespil, som altså denne gang er foregået på et lille slot i udkanten af København.

Denne her småting, som man har skubbet til side, må jeg gøre opmærksom på var jo den store elefant i socialdemokratiets beskæftigelsesplan. Den blev trukket frem ved valg efter valg, sådan at man næsten troede, at det var en cirkuselefant. Men nu har den jo fået et ulivssår og er, som elefanter ofte gør, flygtet ind i urskoven, hvor vi kun hører